

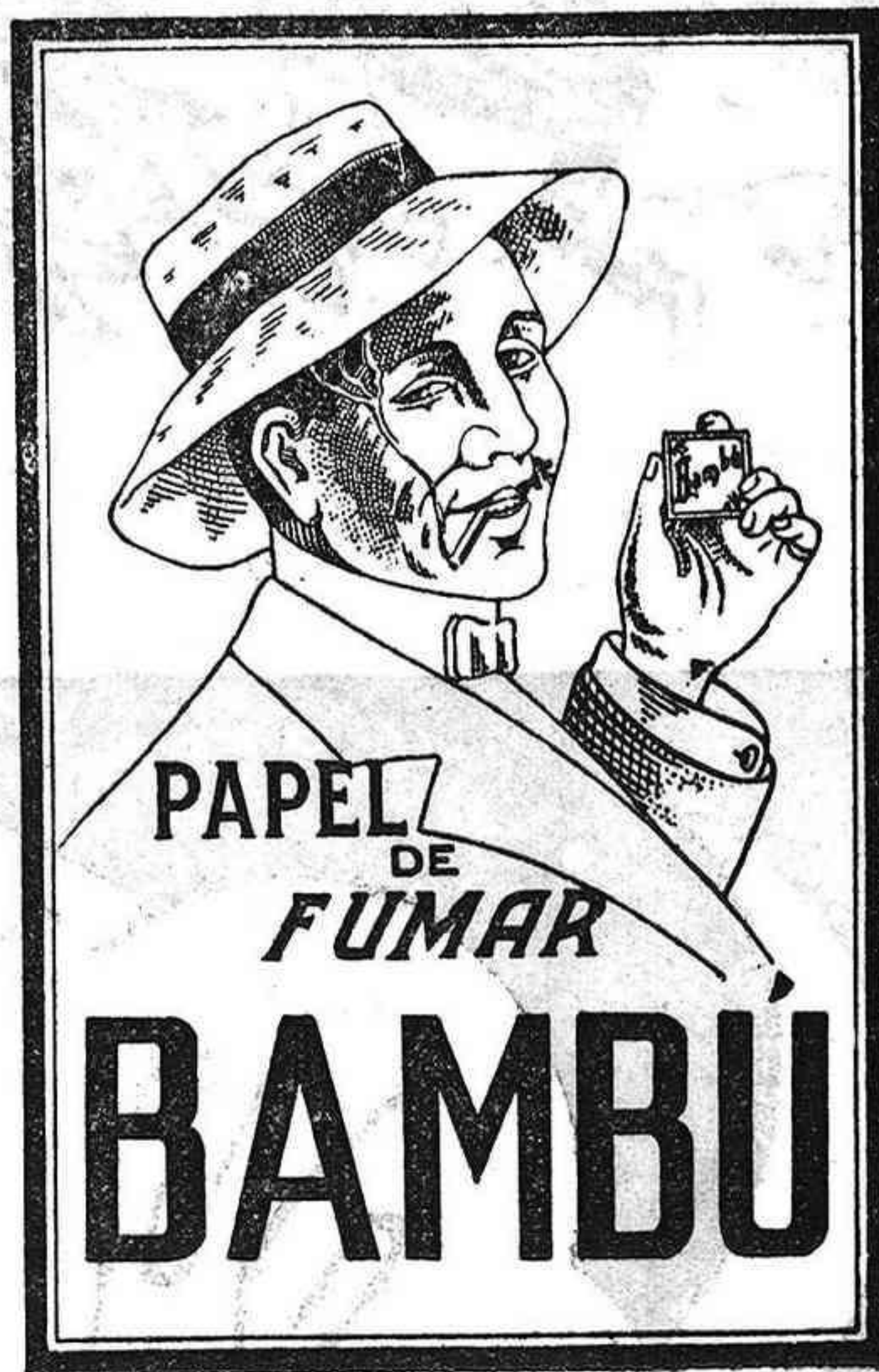

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

apa

El que caldria llençar enguany al foc de Sant Joan, si no voleu que se'ns mengi de viu en viu la República.

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gracies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixes del Doctor Soivre**. als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, florncos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap (da)), per a recobrar integralment totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent o'50 ptes, en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrotllament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTYL
Especific de l'
ASTENIA GENTAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulante de l'activitat neuro-espino-mèdulo-gental. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

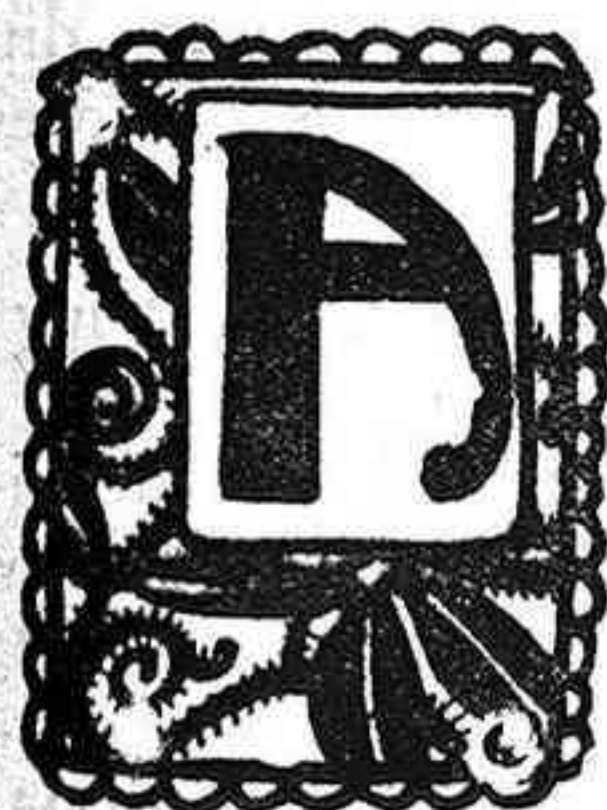
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Hem estat, som i serem homes d'Esquerra

LGU ha preguntat si L'ESQUELLA ja no era d'Esquerra.

Perquè té una neta història d'esquerrisme i de republicana, perquè es actualment fervorosament esquerrista i republicana i perquè serà demà ferma republicana i esquerrista, L'ESQUELLA es creu en el deure d'aixecar la veu contra alguns senyors que, creguts que l'Esquerra són ells, la malmenen, la desfiguren i fan que el poble, per a allunyar-se d'ells i de la seva dolenta actuació, deixi com a impossible una Esquerra per la qual fa tants anys que lluitem els qui ens hem sentit, ens sentim, i ens sentirem sempre esquerrans.

A un senyor Dencàs, a un senyor Espanya, a un senyor Ventalló, etc., etc., què els ha d'importar un enfonsament de l'Esquerra? Hi han arribat a l'hora del triomf i poden sortir-se'n quan ja l'Esquerra no ragi. Un tomb més, què els farà? Vinguts del carlisme, passats per la dictadura fent-li magarrufes, i incorporats a l'Esquerra a l'hora de les collites, després d'haver collit ja en tenen prou. L'ESQUELLA, no! L'ESQUELLA veu que en una hora completament d'Esquerra el poble s'allunya de l'Esquerra i se n'allunya per culpa d'alguns dels seus dirigents. Serà esquerrista callant? No! Serà esquerrista donant la veu d'alerta, fent aquest sacrifici que fa sempre el que discrepa dels que manen. L'ESQUELLA no es vol sentir d'aquesta Esquerra: ¿per què se n'ha de sentir? ¿Per la gran raó del sou a Madrid o dels quatre o cinc «enxufes»? En aquest cas no defensaria l'Esquerra, defensaria la seva menjadora. Així ho fan alguns dels actuals dirigents d'Esquerra que volen imposar a tothom una completa ortodòxia esquerrana amb l'única finalitat de fer ells una reposada digestió.

L'ESQUELLA, amb l'orella atenta al batec del

poble, ha oït obrers de bona fe que deien: «mil vegades millor la dictadura, que això». Prescindim ara de l'aberració que semblant criteri pressuposa, però és un símptoma. L'ESQUELLA ha sabut treure conseqüències del descontent que es manifestà frenètic en l'exhibició de domassos en el passat Corpus. ¿Es tractava d'una manifestació religiosa? Es tractava d'una protesta política. Les circumstàncies del Corpus del 1932 eren les mateixes i els balcons de la ciutat no s'ornaren de domassos, com s'han ornat en el Corpus actual.

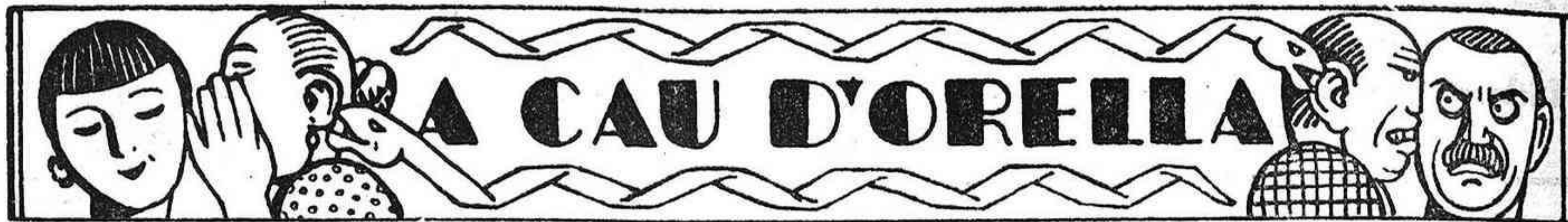
Una maniobra de les dretes? Sí! Però de les dretes enfortides i compactades abundantment per la dolenta actuació d'alguns homes de l'Esquerra, d'aquesta Esquerra que als ulls dels obrers converteix els «escamots» en esquiroles i als ulls de la classe mitjana no sap fer res més que endogalar el comerç amb impostos i càrregues sense resoldre res, sense avançar en res, atenta solament al guany de les eleccions per a seguir, a dalt, munyint i «sacrificant-se».

Reconeixem, i fem saber, que la tasca que havia de fer l'Esquerra era difícil. Reconeixem que tot partit en el poder té un desgast. Reconeixem que és molt difícil contentar tothom. Però també reconeixem que molts dels actuals homes d'Esquerra no han contentat ningú i que la seva actuació ha estat molt per tota del que exigien les circumstàncies.

La crítica que fem d'actes d'homes esquerrans no és crítica d'ideals d'esquerra. Ben al revés! Es recordació del que ha de fer l'Esquerra. Si, per damunt dels seus negocis d'homes hi posessin uns ideals esquerrans, serien aquests mateixos homes els primers que se n'haurien d'aprofitar i reconèixer la nostra lògica honradesa.

Seríem esquerrans models, si anéssim fent i calléssim. Això és el que els entronitzats exigeixen dels adeptes d'un partit. Però això no es pot exigir a un setmanari de tradició republicana i esquerrista com és L'ESQUELLA. Bo seria que fossin els ciutadans Dencàs, Ventalló, Espanya, etc., etc., els qui ara ens haguessin de donar normes d'esquerrans. Bo seria que els que s'aferren a les mamelles de set o vuit càrrecs ben remunerats ens poguessin anatematitzar, a nosaltres, que fem d'esquerrans per ideal!

Que consti ara i per sempre que L'ESQUELLA ha estat, és i serà d'Esquerra, i que precisament per aquest seu esquerrisme pur es troba col·locada avui en el terreny de la discrepància en què es troba,

RECORDS D'UNA PASSEJADA

Quan alguns regidors barcelonins capitanejats pel guixós ciutadà Pere Comes, feren el seu viatge de plaer per Anglaterra deixaren per la Gran Bretanya una fama de faceciosos i tabalots que encara perdura.

Es fama que cap d'ells parlava altre idioma que el català i el castellà.

Un dia a Londres s'hostatjaren a un hotel dels cars. En aquest hotel hi havia una tauleta que avisava.

Man spricht deutsch.
Besgelünk magyaral.
Si parla italiano.
Gavorino Sipki.
On parle français.
Se habla español.

Els regidors barcelonins es veieren salvats. Tot era demanar coses en la «dolça» llengua de Cerventes.

Però ningú no els entenia.

El ciutadà Pere Comes tragué aleshores les vint paraules de francès que sap i que marquen la seva

superioritat damunt del senyor Companys.

Tampoc no l'entenia ningú. Un hoste espanyol que hi havia a l'hotel, i que sabia anglès, els tragué de l'apuro.

Fou quan el ciutadà Pere Comes preguntà a l'hoste: —«Na avisen que ací es parlen tants idiomes?»

L'hoste va replicar amatent:

—Aquests idiomes no els parlen els de l'hotel. Els parlen els clients.

Els Regidors de Barcelona diu que anaven dient: —Ves Londres quines coses té!

MELCIOR FONT, DRAMATURG

Es dona per cert que en la vinent temporada del Romea, Melcior Font, l'ex-poeta místic, passarà de traductor a autor de la casa.

El drama que Melcior Font donarà a l'empresa, és una drama en vers.

Els que el coneixen ponderen la riquesa de ritmes que té l'obra i la fantasia alada de l'autor.

Es per una indiscreció d'un entusiasta del poeta Font que podem llançar aquests versos a l'admiració del públic. Pertanyen a un moment dels més moguts del 'obra:

«Anava de blanc vestida,
tota coberta de tul!
Una floreta... allà on sigui...
Dues floretes... a on?»

Estem segurs que l'empresa de Romea aprofitarà l'avinentsa que li brinden aquests versos i oferirà capons, xampany i castanyes torrades a qui endevini «les dues floretes... a on?»

UNA PREGUNTA QUE ES FA TOTHOM

Per què homes d'un talent indiscutible com els senyors Serra Hunter i Pi i Sunyer no fan dintre l'Esquerra el soroll que fan tabalots com el senyor Dencàs, per exemple?

Perquè tenen talent, precisament perquè tenen talent. Escamots, Comarcals, Politiqueria de casinet de barriada, intriga bruta, són d'absoluta competència dels qui no

—Quedi's aquesta coca, senyora.
—Aquesta no la vull ni regalada.

tenen altre mèrit polític que el saber fer soroll. Tornem a posar com exemple el senyor Dencàs, distingit cap de serradures, i polític que fa a l'Esquerra més mal que una pedregada.

UN DIA...

Un dia Ventura Gassol estigué a punt de tallar-se la cabellera.

No ens referim al dia que a Madrid la hi volgueren tallar. Ens referim al dia que ell volgué tallar-se-la. Fou un dia a Brusselles...

Però aquell mateix dia en el parlament belga, com providencialment, Vancèrvelde féu l'elogi de la cabellera del ministre Henri Jasparr: «una crinera argentada».

Ventura Gassol llegí l'elogi i va determinar portar-la com a polític. ca cosa que des d'aquell dia canvià en Ventura Gassol fou el concepte de la cabellera. Abans la portava com a poeta. Des d'aleshores determinà portar-la com a polític.

HE ARRIBAT TARD,
SENYORS...

L'escena passa en un Metro. Són dos grups els que s'insulten.

—La meva dona havia fet seu aquest seient i la seva l'hi ha pres!

—Vostè és un poca solta!

—Vostè no és home!

—Li inflaré la cara!

—Té pocs punys... per a fer-ho!

Algú ha notat que en un recó de Metro hi ha una autoritat i el crida per a descompartir els que es barallen.

Es tracta, no res menys, que del senyor Riber.

El senyor Riber avança majestuos i polític vers els combatents, els quals, en pressentir la presència de l'autoritat, han fet silenci.

—De què es tracta?—inquireix el senyor Riber.

—Aquests que es barallen!—fa un passatger del Metro.

Es quan el senyor Riber dirigint-se graciosament als combatents, els demana amb una veu que regalima sobre:

—Voldrien fer-me el favor de repetir-me l'escena des del començ i sense ometre cap detall? Així podré veure si hi ha delicte.

Com que els que es barallaven no repetiren l'escena, el senyor Riber, cerimoniós, féu una inclinació de cap i s'entornà vers el seu reonet.

En aquells moments el Metro es parava a la plaça d'Urquinaona.

LA MECANOGRÀFIA A L'HORA DE LA MORT

No es tracta d'una història tràgica. Apressem-nos a dir que la mecanògrafa avui ja està en completa convalescència.

Però hi hagué un moment en el gic. Apressem-nos a dir que la qual la mecanògrafa cregué morir.

Fou quan va cridar a un poeta català amic seu—el poeta Solericens—i va dir-li: —Jo em moro i vull demanar-te un favor! Fes-me quatre cartes testimoniant el meu ferm amor fins més enllà de la mort. La primera te la quedes tu. Les altres tres les envies: una al senyor Pere B. Tarragó, l'altra al senyor Sunyol i la darrera al senyor Casanelles.

EN PRIETO FA BROMETA

—«Companys puede ser un magnífico Ministro de Marina»—diu el

senyor Prieto—. «Y puede servir mucho a la Izquierda Republicana de Cataluña».

—«Fíjense—segueix dient el senyor Prieto—la utilidad que puede tener un Ministro de Marina para un partido que dicen que hace aguas».

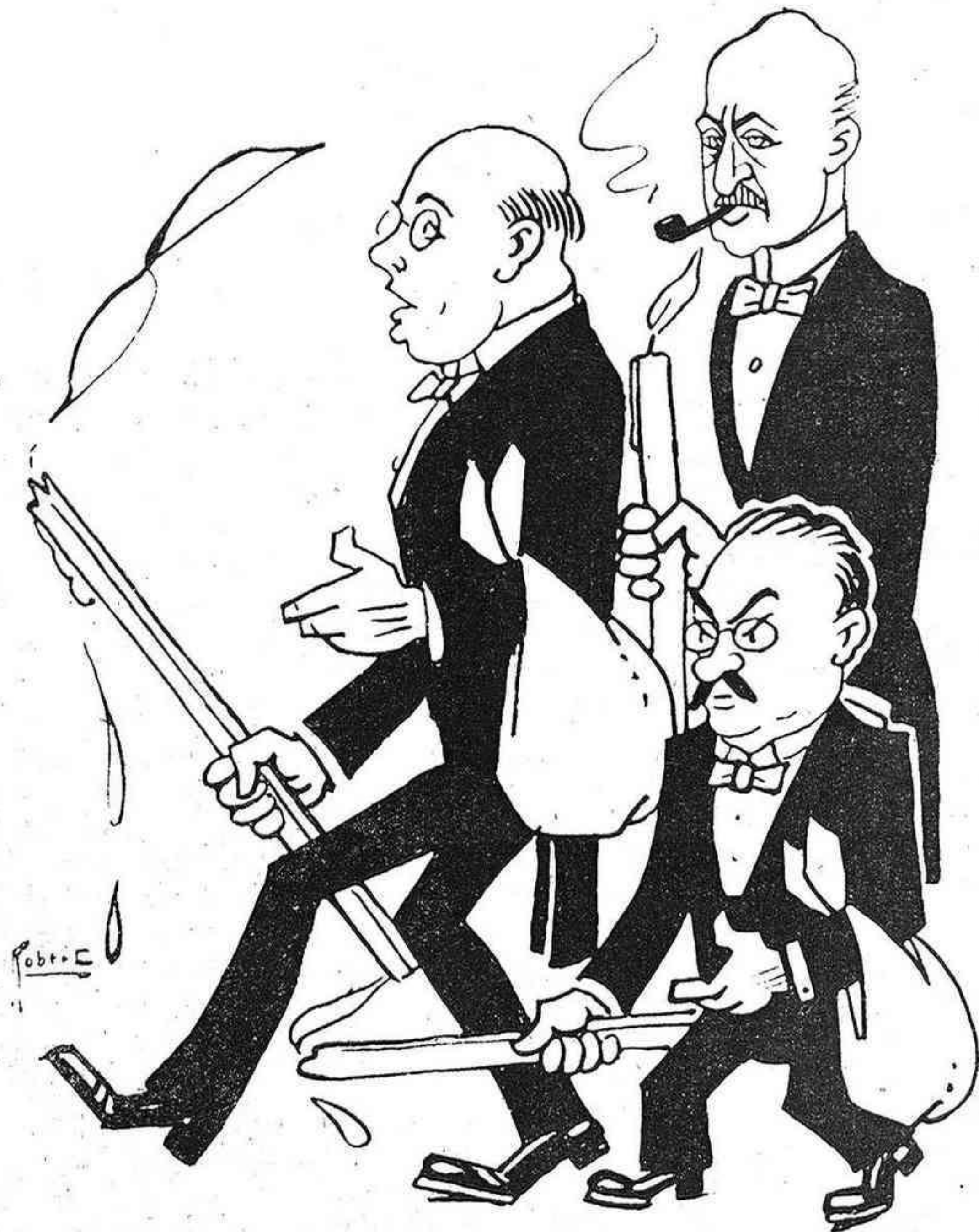
El senyor Prieto riu amb els seus llavis molsuts que deixen passar lliure la mossegada de les dents.

COMPANYS NO HA ANAT A VISITAR L'ESQUADRA FRANCESA

Tothom es pregunta per què el Ministre de Marina no ha anat a visitar l'Equadra Francesa.

I tothom es fa la mateixa contesta.

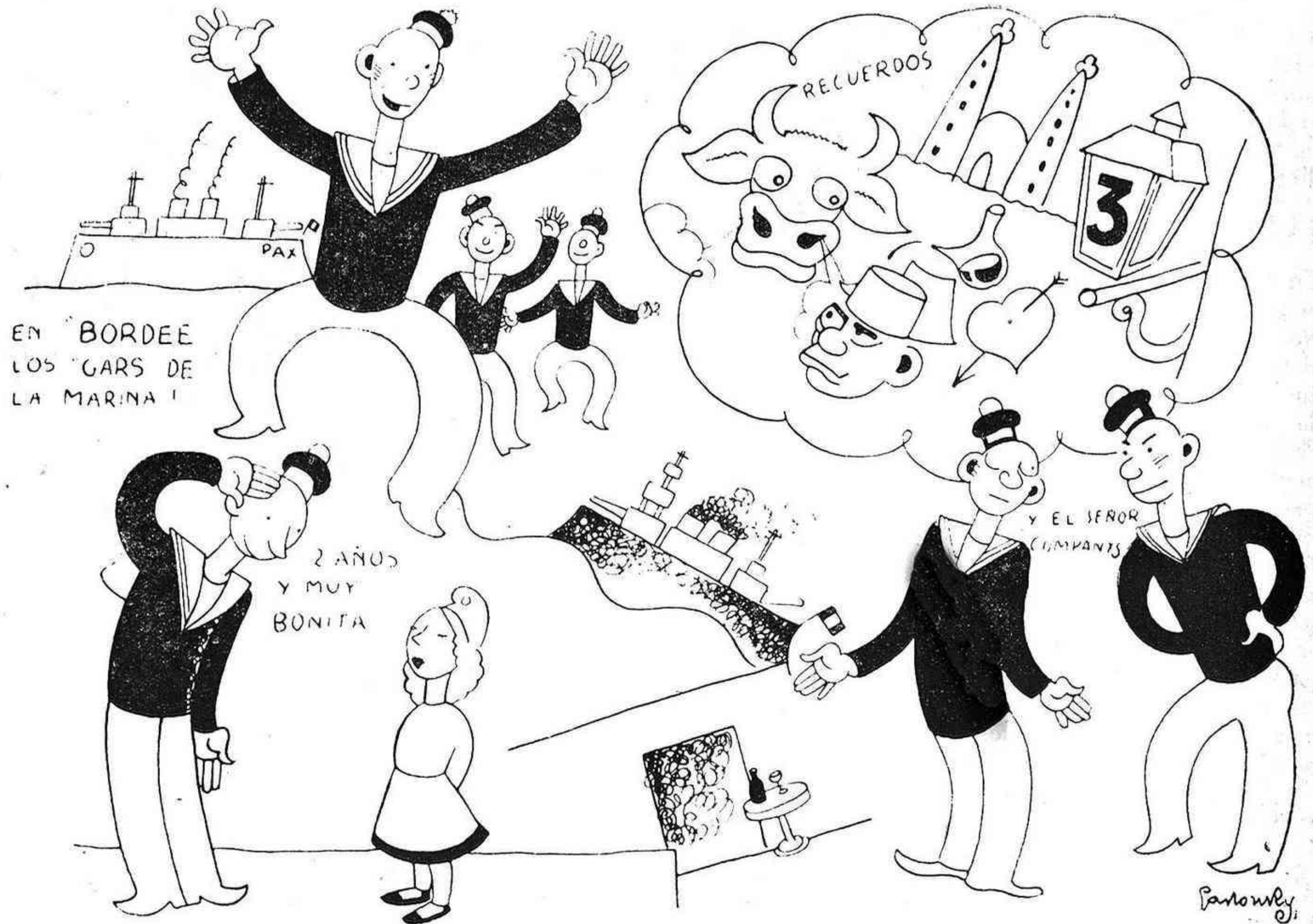
Primer. Per por de no marejar-se. Segon. Perquè, coneixedor com és del francès, no ha volgut que els marins el presentessin com a candidat a l'Acadèmia de la Llengua.

Els de la Lliga (a) Kids-Xocolata

—Nosaltres, igual que anem a la processó fem l'obstrucció i la revolució.

(—Miau!)

«Souvenirs» de Barcelona

L'arribada de l'Esquadra francesa... o els primers fruits de la tasca del Ministre de Marina.

GLOSSARI

SANTJOANENCA

Entre les comptades festes de caire pagano-catòlic que el laïcisme de la República ha admès com a festivitats populars, celebradores per tothom, hi figura la diada de Sant Joan.

Sense necessitat d'esforçar-s'hi gaire també hauria pogut ben passar Corpus, ja que diguin el que vulguin els catòlics, el prestigi i l'èxit indiscutible d'ambdues festes no tenen res a veure amb el precursor del Messies ni amb el misteri de l'Eucaristia.

Deixeu que surtin pels carrers engarlandats els gegants, els capgrossos, les trampes i tot el seu pintoresc acompanyament de balls de bastons, comparses virolades, músiques, banderes i penons del color i significat que hom vulgui, mentre siguin vistosos i facin bonic, sota una pluja de ginesta i de clavells, i el Corpus serà sempre una bella i joiosa festa, encara que no hi vagin

la Custòdia, el bisbe i els capellans.

Al contrari, féu una processó de Corpus sense cap dels elements típics i populars de la mateixa i serà només que una exhibició religiosa com una altra que farà el seu curs en mig de la indiferència general o bé acabarà com els celeberrims rosaris de l'Aurora.

El mateix passa amb Sant Joan. Es que hi ha gaire gent que sàpiga qui era Sant Joan? Els uns confonen el sant que va batejar a Jesús i la testà del qual féu servir Salomé com el principal element decoratiu d'una de les seves danses, amb Joan, cosí de Jesucrist, que l'acompanyà fins al sepulcre. Si a alguns els parlen d'un Sant Joan qui, en el desert, menjava llagostes de camp torrades al sol, es pensaran que es tracta d'un altre, puix que el sant que coneixerem és el de les coques amb pinyons, el de les fogueres i el de la bonaventura.

Els catòlics, amb una traça perfecta i inigualada, han procurat donar un patró, un simbolisme religiós, a totes les festes que el poble també celebrava i hauria festejat

sense ells i prescindint del santoral romà.

Ja ho diu ben eloqüentment la cançó:

«El dia de Sant Joan és diada d'alegria; fan festa els cristians i els moros de Moreria.»

Si en la celebració essencialment pagana de la festa de Sant Joan hi ha algun simbolisme ultra-religiós, no ens costaria pas gaire de trobar-lo en un sentit gens falaguer. El culte a les fogueres és perillós i es converteix fàcilment en un fanatisme de dues cares: ara hom crema heretges, ara hom crema convents, amb un ritme de pèndul esfereïdor. Per altra banda, l'afició als sortilegis, a la bonaventura, als dons caiguts del cel o amagats entre els brots de l'alfàbrega, ens pot portar a creure en miracles i també en els prodigis de la «rifa» i en el providencialisme de la «repartidora», bo i fent gana per a ésser admesos a les delícies del país de Xauxa.

PANICAL

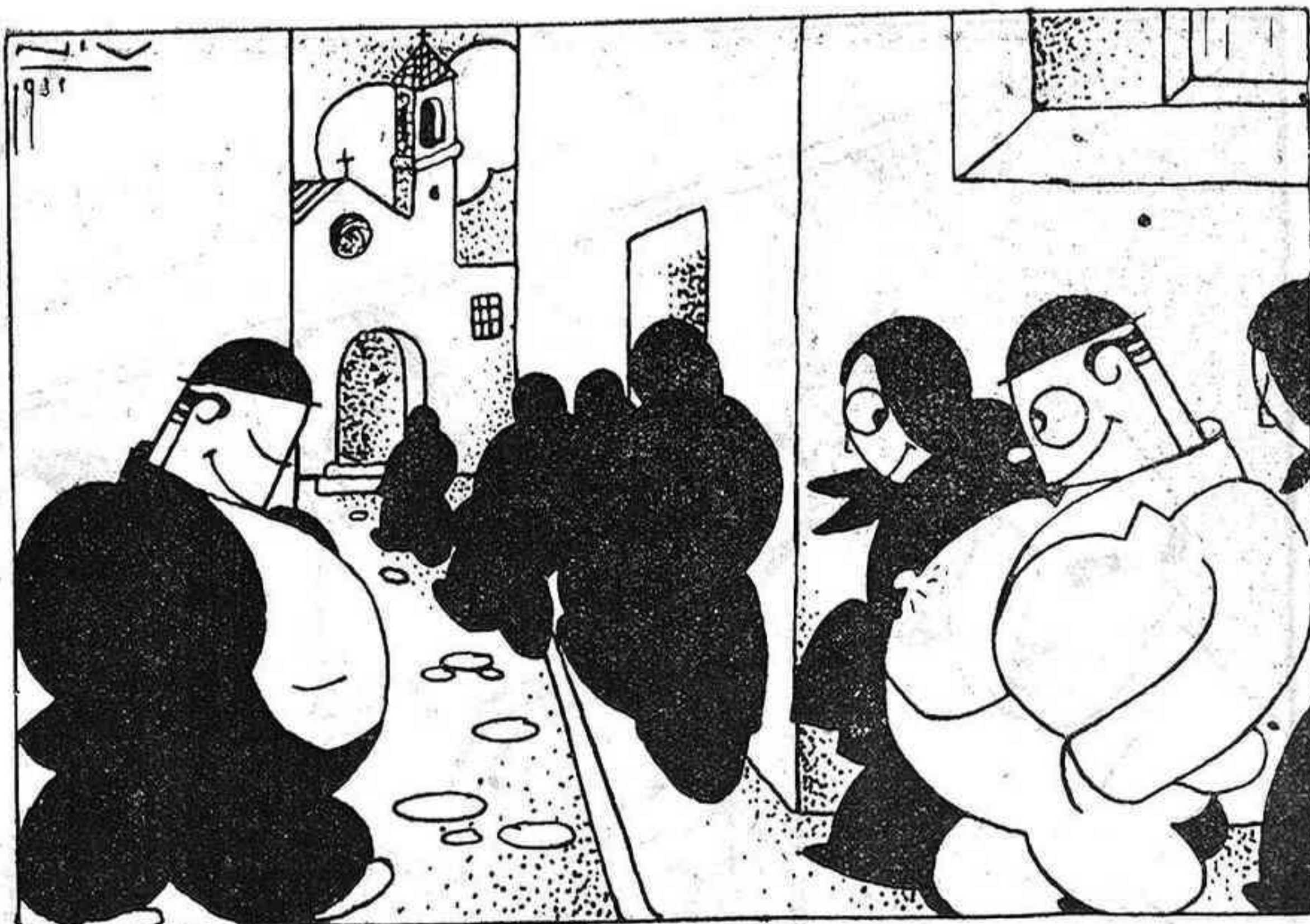
PASSANT

Un sant que tingué mala fi

Cada mes té un sant, malgrat la República, cada mes té un sant. Es veu que són molt amics dels sants i no ens els podem treure del damunt. Es veu que el sant és el gra del mes.

Gener, ple de neu, té Sant Antoni; març, ventós i ja amb olors de Primavera, Sant Josep, aquell pobre Sant Josep, fuster i enemic dels coloms; abril, Sant Jordi, que matava les aranyes amb llança... i ja és una manera ben estranya de matar aranyes; maig, Sant Isidre, envers el qual tanta simpatia senten els propietaris rurals afiliats a la lliga; juliol, Sant Jaume, militar de cinta que de tant en tant i per a passar el temps, es dedicava a matar moros; octubre, la Verge del Pilar, que «no volia ésser francesa»; novembre, Tots Sants, tots junts, per a ésser més que els altres mesos i celebrar-los menjant castanyes i panellets i escoltant els versos cursis del Tenorio; desembre, Sant Tomàs, que, anys enrera entre la gent d'upa gairebé eclipsava Nadal. (1).

I bé, juny —juny coronat d'espigues i de ginesta—, té Sant Joan. Sant Joan, aquest del juny —perquè crec que n'hi ha algun altre— és un sant de bosc. Tinc entès que vivia d'una manera selvàtica, allunyat de la gent. Tinc entès que practicava el nudisme i menjava llagostes de camp, que és un men-

—Vostès sempre a l'església...

—Es a l'únic lloc que podem conspirar amb tranquil·litat.

jar que va ben bé per ell!

Aquestes extravagàncies li donaren una certa anomenada entre els seus contemporanis.

Predicava molt i s'exaltava sovint. Predicava i s'exaltava tant com el nostre popularíssim «Artículos Numerados». Tingué, però, una mala fi. Com que es veu que tenia el vici de criticar la gent, el tancaren dintre un pou, com si estigués talment empeltat de galleda. I una senyoreta d'aquella època —que per aquesta feta també ha esdevingut molt popular—, una nit de «juerga» volgué ballar amb el cap de Sant Joan, únicament amb

el cap i no amb tota la resta de la persona, com és costum. I el governador del poble, Herodes —que era una mena de Martínez Anido d'aquell temps— accedí al caprici. Es veu que als governadors de totes les èpoques i totes les latituds no els ve d'un cap més o menys.

Com que, pel que veieu, no es tractava d'un sant seriós, la gent el celebra menjant coca, bebent aguardent i comprant aufàbregues.

QUIRZE DE BESORA

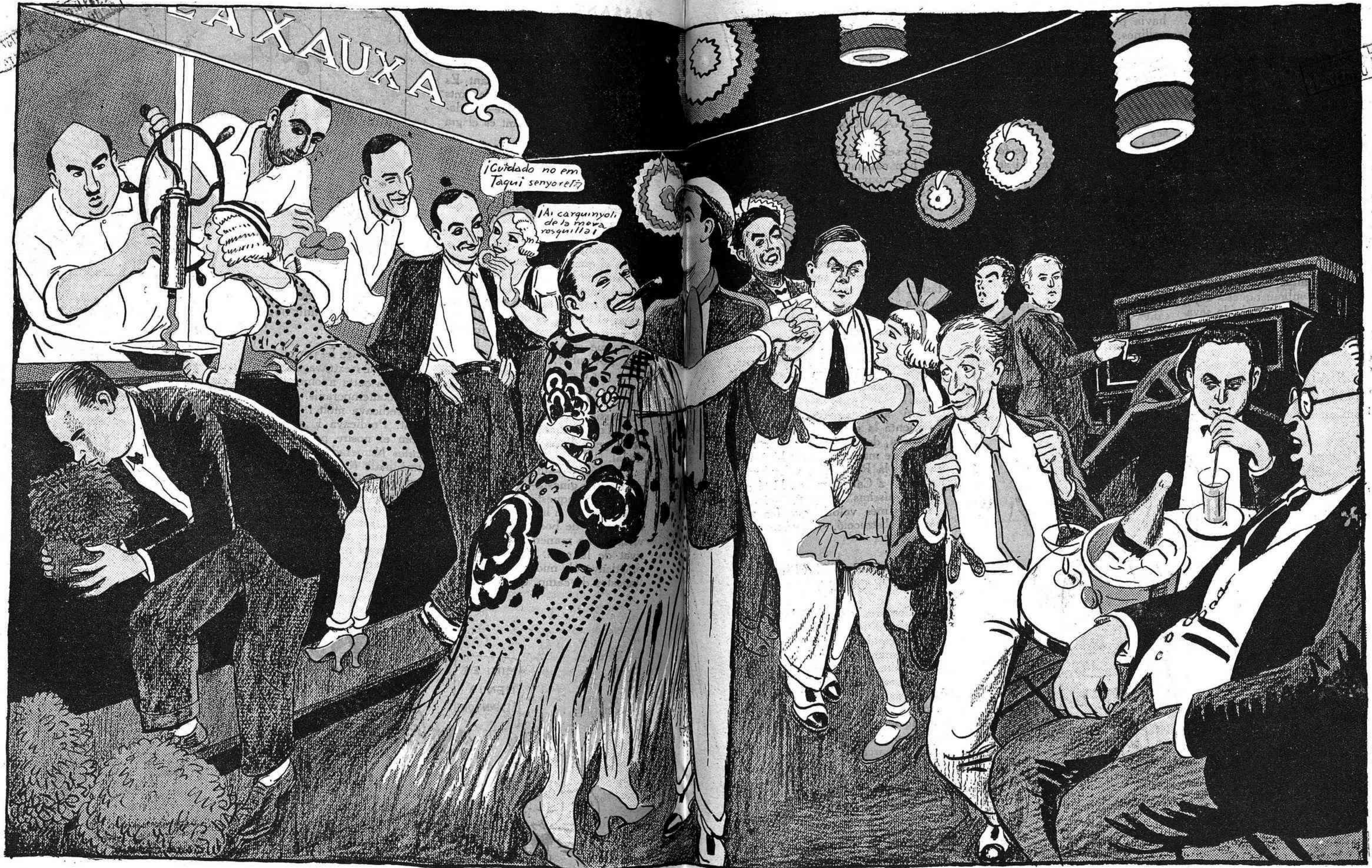
(1) Consti que no sé si me'n deixo algun. Hi tinc tan poca pràctica en això dels sants!

Quina llàstima, havent-hi monàrquics.

—¿Que no compra aufàbrega per a matar els mosquits?

—No, senyor. ¿Que no ho sap que està abolida la pena de morir?

LA BERBENA D'ENGUANY

...o el somni d'una nit d'estiu barcelonina.

FOTOGRAVATS—BASTARD

Vuits i nous i cartes que no lliguen

L'ASSEMBLEA DE FUNCIONARIS MUNICIPALS

El dilluns al matí, es celebrà al Saló de Cent l'Assemblea de Funcionaris municipals de Catalunya, acordant crear un cos de Funcionaris aptes i competents, enaltint l'obra de l'Escola d'Administració local.

Ens sembla molt bé tot això.

Però no estaria de més, que es creés també una escola per a educar els caps de negociat, i convertir-los igualment en gent apta i responsable.

Ah! i una altra escola per als regidors que nombren aquests caps de negociat, demostrant així la seva ineptitud i la seva incompetència.

No sempre ha de rebre el més petit...

UN ATRACAMENT

L'altre dia (dilluns), es presentà a l'Ajuntament un obrer tot indignat.

Ens explicà que la seva dona havia portat de fora, un parell de gallines.

Un veí bona animeta va córrer a denunciar-ho, i es presentà a les poques hores, un inspector a casa del propietari de les dues bestioles, imposant-li una multa de 10 pessetes, més 15 pessetes per despeses d'inspecció.

L'obrer, que està sense feina, va matar les dues gallines, i se les va menjar.

Però ha de pagar aquesta multa. Vint-i-cinc pessetes per dues gallines, es car, i molt més quan no es treballa.

La justícia, o més ben dit, les lleis, no deuen ésser aplicades al peu de la lletra.

S'han d'interpretar.

Sobretot, quan a diari s'estan posant en llibertat els atracadors, per ordres superiors.

Sobretot, quan a diari es perdonen un sens fi de multes d'amics o parents de diferents regidors...

Sobretot, quan els inspectors de sanitat, tan rigorosos i plens de zel vers un pobre obrer, tanquen els ulls quan visiten les cases insa-

nes, sense wàter, sense ventilació, sense aigua, que uns propietaris poc pressats de complir les ordenances municipals, exploten, burlant-se de la llei.

Una llei, que no és altra que la de l'embut.

UNA «CONBINAZIONE»

Ara sembla que a Madrid les coses han canviat.

En Lerroux és la mar d'amic amb tots els que fins ara ha combatut, i ja no pensa fer obstrucció.

No ens enternim.

En Lerroux, és sempre en Lerroux, i als catalans, encara que ens el guarnissin amb flors i llacets de color de rosa, sempre ens farà fàstic, perquè sabem el que hi ha a sota, i més que tot el que li va al darrera, és a dir, els Emilianus, els Vinaixas, etc., etc.

Ens convenç més en Maura. Aquest home almenys és franc. Sabem de quin peu coixeja. Es clar que també ho sabem d'en Lerroux.

Però amb aquestes comèdies, desorienta la gent, i fa prosèlits.

Ull viu, doncs, i no oblidem mai el molt de mal que aquest hipòcrita ha fet a la República, a Espanya, i sobretot a Catalunya, on hi té encara digníssims... representants.

Potser més valdria que fes una franca obstrucció. Estaríem més tranquils.

PER ACABAR D'OMPLIR L'ESPAI QUE QUEDA

La Comarcal no vol dialogar amb els motius d'una expulsió que li do- els que expulsa.

La Comarcal, no vol fer públics narà molta feina i mals-de-cap.

La Comarcal no vol (o no pot) demostrar, fent pública la seva demanda, que el regidor senyor Costa, hagués demanat ingressar altra vegada al partit d'E. R.

La Comarcal està processada i condemnada per haver injustament difamat el senyor Costa.

La Comarcal el torna a difamar altra vegada.

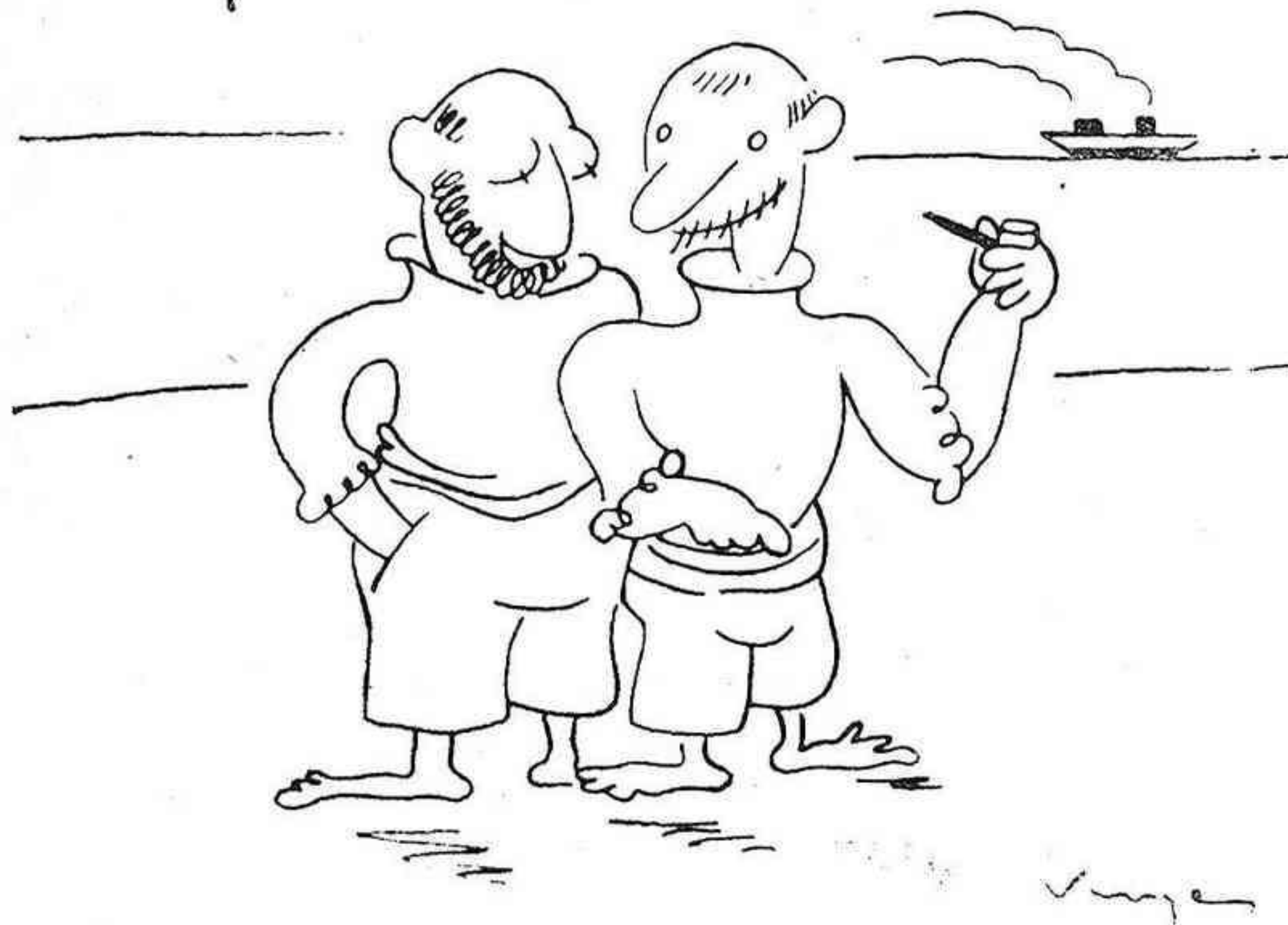
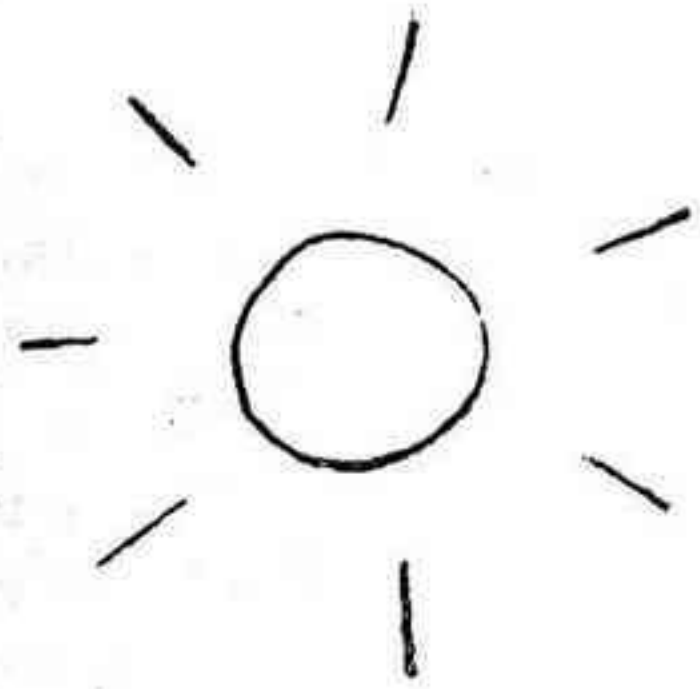
«Tant-pis» (que diuen els francesos) per la Comarcal.

L'hereu d'Espanya ha refusat la Corona, però el poble ja fa temps que ha refusat els reis.

Compreu tots els dimecres

“El Carrer”

—Tu ja no hi creus amb companys.
—Jo, ni amb companys ni amb amics.

—Si vol que li sigui franc—li respongué aquest— les mongetes són d'abans d'ahir, i, encara, són molt dures.

—No hi fa res... porteu-les.

Vertaderament, les seques eren immenjables. No hi havia manera de fer-les passar coll avall.

—Anim, Quimet! esforça't—es deia el pobre noi—... La qüestió és no descanviar el bitllet.

Però era impossible. Les mongetes eren com pedres.

Al cap de molts esforços, el nostre home es digué:

—Vaja Quimet, si te les acabes, et pagaré un got de vi... descanviaré el bitllet...

I anava mastegant com podia aquell llegum fossilificant.

—Aquell got de vi que et beuràs, Quimet!—anava dient a fi de donar-se ànims a sí mateix.

A la fi el plat de seques va desaparèixer, després d'uns esforços sobrehumans. En Quimet, tenia la boca lligada i seca.

—Ai Quimet! i que n'ets de ruc i com t'has deixat enredar!—va exclamar bo i rient—perquè el que és el got de vi... te l'hauràs de pintar a l'oli...

Els contes de "L'Esquella"

L'ENREDADA

En Quimet s'havia quedat sense feina, i sols li restava un bitllet de 25 pessetes, i 50 cèntims en calderilla per tot capital.

—Quimet, has d'anar amb compte a gastar els pocs calés que et queden—es va dir el xicot.

Eren les dotze i mitja de la tarda. En Quimet tenia gana.

A veure com t'ho faràs, per a no descanviar el bitllet—va dir-se el sense feina.

—¿Potser si et compressis pa i xocolata?

—Potser si et beguessis un got de llet, bo i sucant-hi un llonguet?

Anant caminant en Quimet va passar pel davant d'una taberna de molt mal aspecte. En una pissarra hi havien anotats els preus d'alguns plats.

Mongetes seques 0'30

—Eureka!—va cridar el nostre home—. Ja he trobat el que em cal! 0'30 de les seques, i 0'10 del pa, fa just els 0'40 que tinc en calderilla. Així no descanviaré el bitllet.

—Porteu-me un plat de seques, i un tros de pa—digué al mosso de la taberna.

—Que es venen força petardos?

—No, la gent ja n'està cansada; ara vol una cosa nova.

EL PARAIGUA

Som uns aferrissats enemics del paraigua, aquest artefacte que hom treu al carrer en els dies de pluja. No té la nostra antipatia per raons d'estètica, no. La té perquè mantes vegades ens fa fer el ridícul i, massa sovint, el paper de pallaso i de ninot.

Esteu a una cantonada esperant un amic. Com que estava núvol, heu sortit de casa amb el paraigua a les mans. L'amic es retrassa un xic i es posa a ploure a bots i barrals. Vosaltres, naturalment, obriu el paraigua i aguanteu el tipus. Com que l'amic tarda massa i la cita us interessa, poseu una cara d'aquella que en diuen de tres déus. Sericços, emmurriats, clavats a terra, amb el braç enlairat aguantant aquell trasto, sembleu un parallamps original i capriciós.

Un dia plou. El vent us ve de cara i bufa com un esperitat. Naturalment, us veieu obligats, gairebé, a col·locar el paraigua en posició horitzontal, i llavors adquireu tota l'aparença d'un brau guerrer, d'aquells de l'antigua usanza, és clar.

L'epíleg és el següent: el vent us gira el paraigua a l'inrevés i vosal-

tres, tot donant-li una mirada melodramàtica, el llanceu contra un indefens fanal de gas.

Si us hi fixeu bé, tots estareu d'acord que un home amb el paraigua obert sembla un monumental bolet que camina...

Que consti, però, que no som fabricants d'impermeables.

JOSEP MARCO

INSINUACIONS

Una dona amb boina no fa el ridícul; una dona amb un pensament de boina més o menys desnivellada sintetitza un moment de la moda actual; no vaig ara a escatir el que de ximple o antiestètic tingui aquesta moda; no entra dintre la meua especialitat—ni en tinc la pretensió— de criticar la indumentària femenina.

Si m'he ficat en camisa d'onze vares o millor dit boina de closca d'ou, és, per una observació a les nostres, noies que cursen a la Universitat.

Si porten la boina per snobisme, cal plànyer-les; si la porten per presumir d'intel·lectuals, llavors encara és més trist.

Podran objectar que a l'estranger

també ho fan i que és una bella manera de distingir l'especialitat que cursen i fins si voleu el curs d'aquesta en què es troben.

Tot plegat aigua-poll; negació de l'ús d'aquesta intel·ligència que pretenen cultivar; que no ho veuen, que el fet d'uniformar-se perquè sí, perquè ho fan a l'estranger, és un argument molt tronadet i que deixa llur personalitat en molt mal lloc?

Pobretes! qui ho havia de dir que inconscientment, amb una simple ximpleria, clavaven una garrotada a la iniciativa pròpia, una de les dots que caracteritzen els vers estudiants!

¿No es donen compte de l'olor de provincialisme que fan, assimilant les bestieses d'altri?

Aquestes ridiculeses estan bé a cà l'oncle Sam; fan fàstic al feude d'Hitler; a casa nostra, però, terra abonada amb la sang de tants homes liberals, fan riure per no plorar!

FRA JACOBI

Potser en fem un gra massa

Dies enrera, una sessió del Parlament de Catalunya va durar quatre minuts.

La del dimarts passat, en va durar també molt pocs.

En aquesta sessió es va elegir el senyor Casanoves com a President de la Cambra, i com que ningú no hi va tenir res a dir, un diputat (no dic el nom per no fer-li reclam), va proposar tot satisfet:

«Ja que tots havem estat d'acord per una vegada, podríem aixecar la sessió...»

I així es va fer. T'othom va estar-hi d'acord igualment.

El que potser no hi està gaire d'acord, és el poble.

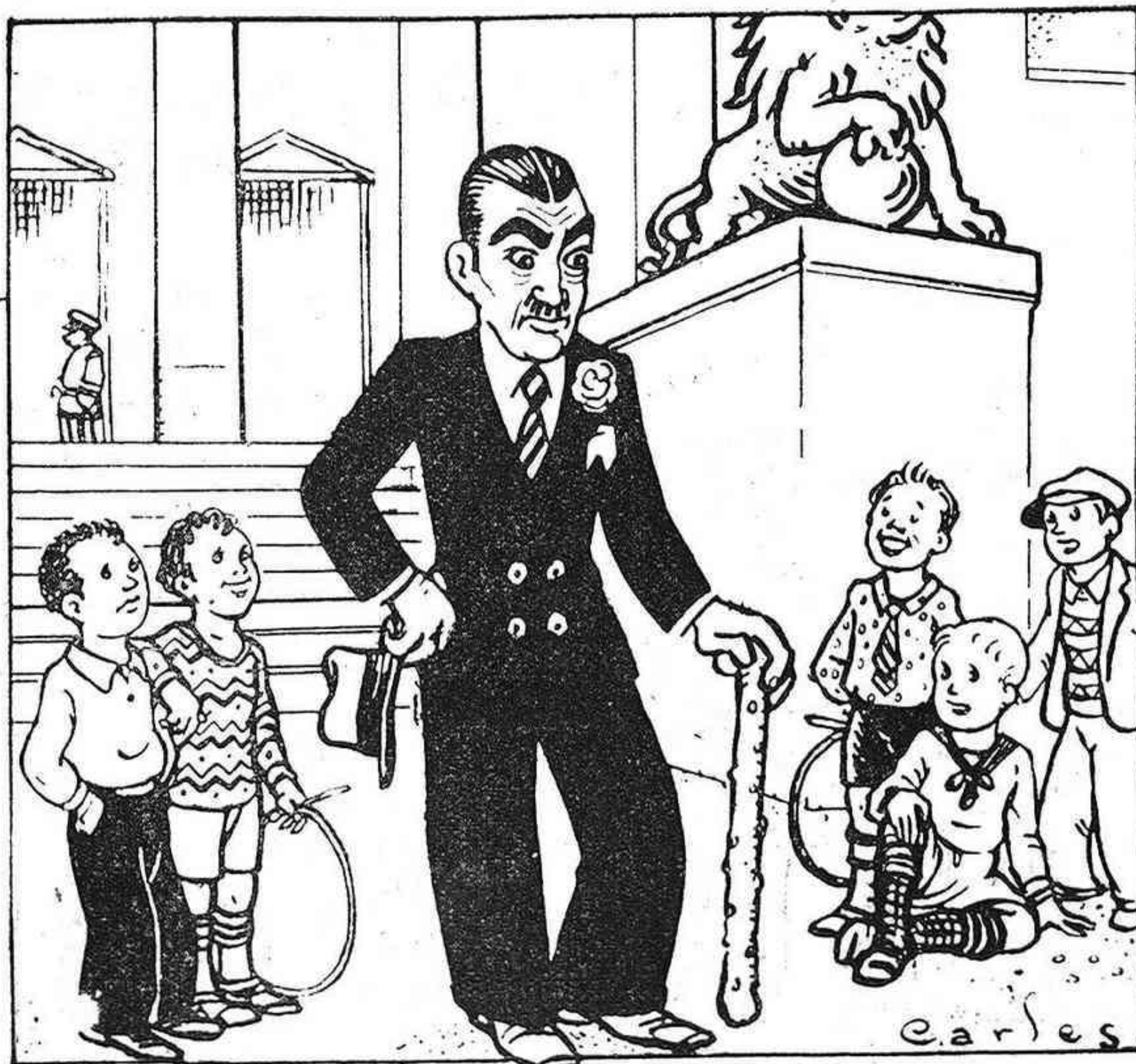
Mil pessetes cada mes per estar tan d'acord en anar-se'n cap a casa, potser és una mica exagerat!

I segurament té raó.

Creiem nosaltres que els diputats al Parlament haurien d'estar pagats a tant l'hora...

I quan no hi fossin se'ls deuria descomptar també.

Perquè a la fi, ningú no els obliga a ésser diputats... Molt al contrari. Estem segurs que si se'n volguessin desdir, ningú no hi trobaria res a dir...

En Maura al carrer

— Està vist que ni a les criatures faig por.

L'esquadra francesa a Barcelona

Aquests dies les Rambles i els barris baixos de Barcelona tenien un caràcter més marcat que de costum, de port de mar.

Els mariners francesos, amb les seves gorres blanques, coronades per un flamant i descarat «pon-pon» vermell, passejaven en grups de deu o dotze pels barris baixos de la nostra capital.

S'han donat dinars, balls, lunches, en honor de l'oficialitat.

Però a nosaltres, el que més ens ha plagut de totes aquestes festes, ha estat la bona pensada de procurar als senzills mariners una passejada en autocar per Barcelona, a per tal que coneguessin quelcom més que els carrers lletjos i infectes del barri «xino», i finalment, el lunch que els ha estat ofert.

Bé està que festegem els almirants i els capitans de vaixell, però millor està encara que els mariners sàpiguen que Barcelona, democràticament s'ha recordat d'ells.

TELO ENLAIRE

TIVOLI

«Gol», una altra revista madrilenya. Diuen que és un èxit. Ho creiem. Hi ha molta gent per aquesta mena d'espectacles i els autors, en lloc de portar el públic envers ells, davallen fins al públic, cercant la paga. S'ha acabat l'època dels mestres per entrar a l'època dels mercenaris.

L'eix central de «Gol» és una noia de Cafè-Concert trista. Explica, entre rialles, que el seu pare està malalt, que se li ha mort un fill, etc. Novíssim. El truc de «Gol» és el petó de la vedette. Esquer per a infelços: la carn. Musiqueta del senyor Guerrero i uns quants estirabots pornogràfics. Això avui fa un èxit. Diuen que «Gol» ho és.

Abans, això hauria tingut més èxit a Madrid que a Barcelona. Això, avui, té tant d'èxit a Barcelona com a Madrid. Anem molt endavant en la «conllevaria».

PRINCIPAL PALACE

«La Virgen Morena». La canta en Brito.

VICTORIA

«El huevo de Colón» i «Piezas de recambio». Una brutícia!

COMIC

«Las faldas».

POLIORAMA

Companyia Irene López Heredia. «El rival de su mujer», de Benavente. En parlarem!

BARCELONA

«Las dichosas faldas». Unes «faldes» més llargues.

ESPANYOL

«Prostitución».

Aquesta és la cartellera de teatres de la catalana Barcelona, cap de la Catalunya amb Estatut, el dia 23 de juny de 1933.

Sense comentaris.

Bon cop de falç

Segadors de la Terra.

WORK.

ESQUELLOTS

En l'exhibició monàrquico-militarista que s'està donant al Tribunal Suprem de Madrid amb motiu de veure's la causa pel «pronunciamiento» del 10 d'agost, processats i defensors estan fent oposicions per a anar de dret a Bata... si no ho priva la independència (?) del poder judicial.

Un «guerrero» dels que han parlat,

va dir que havia acudit a la manifestació perquè anava sempre on «estaba presente el soldado español»... i sobretot si no hi havia «moros», podia afegir.

Que uns jutges deixen anar els delinqüents denunciats amb proves o detinguts per la policia... ; Independència del poder judicial!

Que es castiguen republicans provats pel delicte de defensar la República i, en canvi, es tenen totes les atencions i finalment hom deslliura els conspiradors monàrquics... ; Independència del poder judicial!

Que un jutge qualsevol, vingut de qui sap on, fa escarni de la legalitat republicana i es pasca per... sota l'aixella l'Estatut de Catalunya i el seu Parlament... ; Independència del poder judicial!

De la independència del poder judicial se n'ha fet molt plat. En temps de la monarquia ja és sabut que aquesta independència era una farsa. En règim republicà, la independència de jutges i magistrats s'invoca i s'usa per a... escopetejar i sabotejar la República.

Llegim a la premsa que la policia ha denunciat quatre «music-halls» per ex-

—Noia, això ja ho pots donar al drapaire. D'aquest Corpus, amb sis rals de llustrina hem sortit del pas.

Tants d'herois de l'aire com tenim i encara no han format un ministeri... I com baden els socialistes!

hibir-se les artistes que hi actuen en forma renyida amb la moral, encara que adient amb la temporada d'estiu.

Està bé. Hom penyora unes dones que es veuen obligades a guanyar-se la vida ensenyant el que tenen.

En canvi, l'equip catòlic femení conegut per les «señoritas toreras», del qual és primera espasa l'aplaudida

Urraca Pastor, pot impunement celebrar actes de protesta contra la llei de Confessions i Congregacions religioses, en els quals hom injuria els republicans i es falta descaradament a la veritat.

Ens sembla que els atacs a la moral han de punir-se, tant si vénen d'un cabaret com d'una sagristia.

Diumenge varen coincidir a Barcelona els ministres senyors Prieto, Domingo i Companys—el senyor Largo Caballero va passar de llarg—i hom diu que després d'arribar a un acord en la resolució de diversos afers d'interès per a Catalunya, es decidí la immediata cessió a Barcelona del castell de Montjuïc.

Manca només que la Generalitat formulí altra vegada la demanda i que les Corts Constituents la sancionin.

També va parlar-se en la reunió de ministres, del dret innegable que té Bar-

celona a posar a la pràctica el projecte d'enllaços ferroviaris, amb la consegüent supressió dels tràgics i molestos passos a nivell, puix l'Estat, per tal de donar facilitats, està disposat a permetre que la ciutat s'ho pagui, amb l'alta inspecció central del Departament d'Obres Públiques, limitant-se l'Estat a subvencionar amb alguns milions les Compagnies de carrils a fi que no en resultin perjudicades.

El reputat monàrquic senyor Goicoechea ha dit, parlant de la solució de la crisi, que ja no sap on té el cap.

Es una falsa alarma del senyor Goicoechea, ja que la República ha tingut la inefable candidesa de no fer funcionar la guillotina.

Un refrany adobat: «Diga'm per quant et vens i et diré qui et compra». La solució... el dia menys pensat.

CLINICA GALLEGO

VIES URINÀRIES - MATRIU - SIFILIS - IMPOTENCIA - DIATERMA - RAIGS X

18, NOU DE LA RAMBLA, 18

Director: Doctor J. RIU

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9

Diumenges, de 10 a 1

Diners amb hipotèques, mercaderies, automovils, etc.
Acudiu a CORSEGA, 240, Entl.

NEVERES

«GLACIAL»

PER A ESTABLIMENTS I PER A US DOMESTIC

Sumament fredes, sòlides i pràctiques, són econòmiques pels seus preus. la seva poca despesa diària, gran utilitat i perllongada durada

Grans models a preus moderats
Models populars de 26 a 70 pessetes

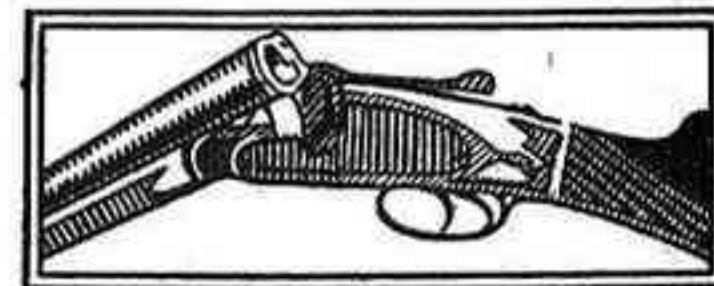
Despesa diària, des de 10 cènts. Construcció i venda directa: Benet i Mercader, 26, al costat de l'estació de Gràcia i del Teatre del Bosc

El vostre aparell de ràdio pot quedar reparat ràpidament i econòmicament a

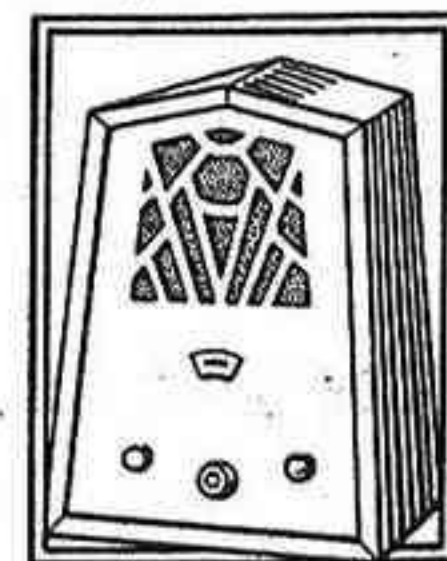
RADIO ARAGON

Aragó, 197 (entre Aribau i Muntaner)

ARMERIA·RADIO

vender a plaça i al comptat

es disen agents

F. Baró Goya 11 Tel. 75497

Barcelona-Gràcia

G. ALOMAR Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

Caruso, Fleta, Tito Schipa, Pau Casals, Sagi Barba, etc., impresionen en discos

La VOZ

de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

CAFES DEL BRASIL
PER TOT ESPANYA

Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFE

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 81374
Tarda a les 8,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies següents: FORMIDABLES DEBUTS

Doratella - Bella Marujita - Guerrero - Conchita Martínez - Mary de Lis - Marina López - Maruja de Arce - Manolita Mongin. **TANI ZERJA**

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinalada

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

Llibreria Espanyola - Rafel López

Rambla del Mig, 20,

Barcelona

Telèfon 20160

E. H. H.

3001 Secretos para ganarse la vida

(Recetas para confeccionar numerosos artículos de fácil venta)

PREU 6'50 EN RUSTICA - CARTONE 7 PTES.

Dr. E. Bauin

LAS FUNCIONES SEXUALES

(Técnica e higiene del acto carnal perfecto) - Profundamente ilustrado - Preu: 7 ptes.

J. RODALA

SUEÑO DE LUJURIA

Verá en él, a la humanidad debatiéndose entre las garras de la vesania sexual, y, como la virtud, la espiritualidad y el sentimentalismo, no son otra cosa que oropeles retóricos, con los que el hombre pretende cubrir cual se oculta una llaga repugnante, la lujuria, que, de modo subconsciente impulsa todos sus actos.

Es parla del traspàs de serveis, però cada dia en tenim un de traspàs... a l'altre barri.